

Proloog

Het was een heldere vriesnacht in januari van het jaar 1829. In het grensgebied tussen de provincie Antwerpen en Noord-Brabant liep een jager. Hij was op zoek naar een everzwijn of een hert. Vaak waren die te vinden hier in de Kempen bij een grafheuvel ten noordoosten van het dorp Hoogeloon. In dit kleine bosgebied, nabij de Kleine Beerze bevond zich vroeger de Romeinse villa Hoogeloon.

De jager had ook wel verhalen gehoord over kabouters die hier hun hoofdkwartier zouden hebben, maar daar geloofde hij niks van. Er zou hier zelfs een beroemde kabouterkoning wonen met de naam Kyrië. Het gerucht ging dat hij de leider van kabouters was, die in de Kempen leefden. De kabouters in de verhalen waren niet ongevaarlijk. Ze wilden namelijk absoluut niet door mensen gezien worden en als ze toch gespot werden door een mens, dan werd dat mens gestraft. Hierdoor zou een boer hier uit de buurt niet zo lang geleden, blind aan één oog geworden zijn.

Ineens hoorde de jager geritsel achter een struik een eindje verderop. Het moest best een groot dier zijn. In ieder geval groter dan een konijn. De jager dacht aan zijn hongerige vrouw en kinderen thuis, richtte en schoot.

Hij hoorde: "Auw, auw." Het was bijna menselijk gejammer. Wat zou dat nou kunnen zijn? Hij liep naar de struik, maar zag alleen wat gebroken takken en sommige bladeren leken wel nat. Hij raakte een nat blad aan. Inderdaad was het

Dwergdalthem

Sjors werd wakker. Hij keek om zich heen. Hij was in een verlichte grot. Hij lag niet meer in bed, maar op de grond. Hij hoorde een licht gekuch naast zich en hij keek waar het geluid vandaan kwam. "Goedendag, jonge vriend", zei de kleine man die naast hem zat, met zijn achterwerk op een grote steen.

"Goedendag", zei Sjors. "U bent niet Klaas Vaak?"

"Zeg maar jij hoor", zei de kabouter. "Nee, ik ben niet Klaas Vaak. Mijn naam is Kyrië. In het land der levenden was ik de koning van de kabouters in de Kempen."

"Land der Levenden?" zei Sjors verschrikt. "Ben ik dood?"

"Nee, je bent niet dood", zei Kyrië. "Je bent in Dwergdalthem, dat is de wereld van de dwergen en de zwartelfen."

"Maar ben jij dood of levend?" vroeg Sjors nog steeds niet op zijn gemak.

"Ik ben geen van beide, maar er tussenin", verklaarde Kyrië.

"Er tussenin?"

"Voor dat ik naar het land van de doden ga, heb ik nog een opdracht te vervullen. Mijn werk in de mensenwereld, die ze hier Middengaarde noemen, was nog niet af."

"En, weet je wat die opdracht is?"

"Dat is nooit helemaal duidelijk voor wezens zoals wij."

"Wezens zoals jullie?"

"Mensen noemen ons ook vaak gidsen", legde Kyrië uit.

"Wanneer hebben mensen gidsen dan?" vroeg Sjors die steeds nieuwsgieriger werd.

"Ze hebben altijd wel gidsen. Er zijn altijd familieleden of

Manlief

In een andere wereld stond Patrick voor een rivier. Hij voelde de koude ervan door zijn botten gaan. Zelfs hij vond deze rivier vreselijk, ondanks dat hij een kind van het Duister was. In het vrieswater zag je de mensen die moesten boeten voor hun zonden. Ze dreven met de stroom mee. Hij stond voor de rivier Gjöll. De rivier die de Helburcht omringt. Mensen kennen deze ook wel als de rivier Styx.

Patrick zocht naar de gouden brug die bewaakt wordt door de monsterlijke Hellhond. De brug is de enige manier om over de rivier te komen. De Hellhond zou echter Patrick de toegang niet verhinderen. Maar als iemand terug wilde keren dan zou hij dat niet toestaan. Patrick was hier vaker geweest en hij wist dat als een levend persoon een voet op de brug zou zetten, dat de brug zou rinkelen en galmen alsof er duizend levenden tegelijkertijd overheen probeerden te lopen. De doden kunnen zonder problemen over de brug. Patrick nam het zekere voor het onzekere en vloog over de rivier, met het wegdek van de brug net een paar centimeter onder zijn voeten. Hij groette de Hellhond, die lachend teruggroette.

Toen Patrick over de brug was, liep hij door de poort van de Helburcht. Hij kwam in een gang waarvan de gewelven bestonden uit slangenwervels. De muren waren bloedrood. De geur deed hem denken aan die van afval in een slagerij. De gang liep omhoog en kwam uit in een grote zaal. In het midden van de zaal stond een troon. Op de troon zat een prachtige vrouw, helemaal in het wit. Haar jurk was wit, haar pumps waren wit, haar gezicht was lijkleek en haar haar was zilver-